

SUNČANA VRATA

Sunčana vrata dovode pojedinca na put ljubavi i mudrosti. Tko u sebi otkrije ta dva prekrasna bisera može spoznati tajnu cjelokupnog uređenja svemira, od najmanjih zakonitosti sve do prasnjetlosti vječne vatre koja napaja sav beskraj.

Onosmil Zlatobor

27.OBJAVA

21. jul (srpanj) 2017

ZEMLJA I MJESEC

»Život Drveća«

Za rast jednog drveta potrebno je da u sjeme biljke dospije jedna čista duhovna iskra (stvaralačka Božja misao) duh koji potiče vegetaciju, nazvan još kao Prirodna duša. (To je jedna organska duhovna tvorevina pra-iskra koja potječe od raspadnute praduše Lucifera i koja je prolaskom kroz bezbrojne prirodne oblike dragovoljno usklađena i oblikovana i time je spremna i pozvana za izgradnju viših oblika života). – Ova prirodna duša posjeduje jednu jednostavnu inteligenciju i uspijeva prepoznati u zemlji prikladne tvari za svoju prehranu. Sukladno uputama vodeće duhovne iskre prvo se oblikuje korijen, koji određuje mjesto biljke i koji je sastavljen od nebrojeno mnogo korijenskih grana sa kojima biljka usisava u sebe sokove iz zemlje i koji dalje idu kroz uske kanalice i cjevčice do najvišeg vrha kao i u sve grane dotičnog drveta. Najfiniji sokovi odlaze u grane koje postaju grublje u spoju sa stablom a nečistoće se izlučuju prema vani i tvore grubu rožnatu koru stabla. Na mjestu gdje grana raste iz drveta može se u presjeku stabla vidjeti da ona u finoj strukturi prodire do srži stabla. Ovdje se uočava djelovanje inteligencija duha drveta koja tvori tkivo drveta kao i cjevčice u granama skoro deset puta finije nego osnovno stablo. Kroz ove fine cjevčice mogu teći samo sokovi koji su jako eterični. Slična situacija se događa i dalje u grančicama i na taj način su sokovi sve dalje mnogostruko finiji a time i snažniji nego oni u osnovnom stablu ili u glavnim granama.

Od grana se cjevčice dalje granaju na mnogo tisuća mjesta na kojima su ove cjevčice još uže i ostaju otvorenim i do njih se vodi najfiniji dio soka drveta. Od ovoga soka uz pomoć duhovne inteligencije drveta kao i zbog volje čiste duhovne iskre dolazi na osobit način do izgradnje listova ili iglica kod četinara. Želite li shvatiti u potpunosti njihovu građu tada si možete zamisliti da su kanali i organi koji vode iz grane do unutrašnjosti lista, sve više i više začepljeni a samo jedna, srednja, od tisuću cjevčica je prohodna i kroz nju se listu omogućuje potrebna prehrana.

Na kraju se ovaj kanal sam od sebe zatvori i zbog toga se list počinje sušiti i na kraju otpadne s drveta. Na vanjskim izdancima grana nalaze se milijuni finih organa veličine šivaće igle koji su ispunjeni vrstom života kakav imaju životinje. Kada sokovi stignu do njih nastaje jedna formalna borba. Sada nečisti prirodni duh, koji je zatvoren u drvetu, počinje svoju borbu za oslobođenje. Zbog toga se pojedini organi saviju tako jako da mu zapriječe izlaz napolje. Zbog njegove inteligencije počinje on shvaćati razloge utamničenja i prihvaća utočište za dodijeljenu mu poniznost, čime počinje svoje duhovno biće pretvarati u ljubav. Kroz toplinu od ove ljubavi počinju se ovi stisnuti organi smekšavati i produžavati i pri tome duh drveta postaje stvarno oživotvoren i sličan čistim životnim iskrama. Ovaj duh se tada uslijed djelovanja ljubavi postavi na vanjske izlaze svakog kanala kao Plod biljke, najprije tako mali da ga jedva možemo vidjeti.

Ukoliko se to desi, slijedi novi proces stvaranja: Iz Božje milosti, kroz svjetlost sunca, duh u svakom organu ploda udahne jednu izuzetno malu iskricu života. Ova iskrica biva uhvaćena i brižljivo zatvorena u malu čahuricu, na mnogo stotina mjesta na kojima je postojala želja za plodom (usporedi sa sjemenom). Tek sada je u neku ruku obavljen ovaj brak od strane duha prirode i uskoro se kao organ pojavi cvijet te konačno i sam plod koji odgovara vrsti drveta i koji kroz toplinu i iskre u sebi konačno sazri.

Često se događa da, kroz tromost duše drveta neki izlazi, budi previđeni. Tada nakon kratkog vremena duhovna iskrica pobjegne i ponovno se vrati prema svom nastanku pri čemu se spremnik ove grančice automatski otvori tako da zametak ploda više ne dobiva hranu. Nakon nekog vremena ovaj plod postaje slab umire i otpada sa stabla. U jednom savršenom plodu su ove životne iskre pohranjene u finim čahuricama u središtu sjemena. I budući da je ova iskra od Boga, ona u sebi sadrži sve podatke o svom porijeklu i o svojoj vrsti. Tako je moguće da iz samo jedne jedine koštice sjemena u tisuću godina nastane tako mnogo milijuna istih stabala i pri tome, život stabala postaje sve bogatiji i bogatiji.

Kakav duhovni program djeluje na rast stabala? Mehanizmi u sjemenki uvlače u sebe korisne elemente iz zemlje a također već spomenute iskre uvlače u sebe duh prirode koji je spremljen u materiji. Pri tome taj duh u sebe prima prve životne podražaje kao i jednostavnu inteligenciju svoga bića. Budući da je on u osnovi zao (podrijetlom od Lucifera), on se odmah želi dokopati ovih životnih iskri. Ipak ove iskre uspijevaju umaći svojim progoniteljima. Uskoro ovaj duh prirode na sebe privlači slične duhove (duhovnu inteligenciju) koja je u zemlji i pri tome se povećava i osnažuje te postaje sve jači i jači, a što se vidi i na stablu koje raste sve više uvis. Budući da svaki rast rezultira težnjom za ubijanjem, često nastrada jedna cijela regimenta prirodnih duhova koji se ujedinjuju s duhom stabla. Duhovne iskre života bježe sve više i više iz dometa svojih progonitelja pri čemu svaki zli prirodni duh dopijeva u još veću ljutnju. Time se

milijuni ovakvih duhova očvršćuje u čvrstu materiju koja se objavljuje u prirodi kao drveće ili kao mrtva kora drveta.

Kroz takva uzaludna, često dugogodišnja neprestana, stremljenja svaki duh kroz određeno

vrijeme postaje ponizan i pritom dobiva potrebnu slobodu i konačno postaje jedno s životnim iskrama. Jedan takav duh koji se sljubi s plodom biljke, nakon potpunog zrenja, postaje duhovno slobodan. On tada (kao duhovna supstanca) odlazi u jedno više i inteligentnije biće, i ovaj postupak

se ponavlja dok se ovaj duh konačno ne sjedini s dušom čovjeka i priključuje se u ljudsku dušu kao duh prirode. Dok se ne postigne jedan dovoljan broj oslobođenih duhova iz drveća i drugih biljaka kroz željena sjedinjenja ovi duhovi dobivaju sve višu inteligenciju i to boravkom u tijelima životinja i time dopijeva na drugu razinu razvoja. Sjedinjujući se i dalje kroz ljubav ovaj duh ulazi u jedno duhovno biće i tada je sposoban, kao već višestruko objavljena prirodna inteligencija učestvovati u oblikovanju ljudske duše. Odraslo stablo ipak na kraju odumire, truli i njegova raspadnuta materija služi za ponovnu gradnju novih oblika u prirodi.

Jakob Lorber: Tajne Prirode – Zemlja i Mjesec (str. 9, 10)